

Sygn. akt I C 772/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Sądu Okręgowego Zofia Homa**

Protokolant: st. prot. sąd. Katarzyna Golubińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 listopada 2013 r.

sprawy z powództwa A. H. (1), K. H.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą
w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki A. H. (1) kwotę 80 000,00 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki A. H. (1) kwotę 3 617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Lublinie kwotę 4 925,61 (cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia pięć złotych sześćdziesiąt jeden groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, od których powódka była zwolniona;

V. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda K. H. kwotę 80 000,00 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 listopada 2013r. do dnia zapłaty;

VI. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

VII. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda K. H. kwotę 6 448,22 (sześć tysięcy czterysta czterdzieści osiem złotych dziesięć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

VIII. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Lublinie kwotę 2 000,00 (dwa tysiące) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, od których powód był zwolniony.

Sygn. akt I C 772/12(IC 778/12)

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 września 2012r. powódka A. H. (1) wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 80 000,00zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty tytułem

zadośćuczynienia zgodnie z art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 4 czerwca 2007 roku kierująca samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej (...) K. K. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że na skrzyżowaniu dróg nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującemu zestawem pojazdów marki S. o nr rej. (...) z naczepą marki K. o nr rej. (...) P. Z., doprowadzając tym do zderzenia pojazdów, w wyniku którego śmierć na miejscu poniósł pasażer samochodu osobowego A. H. (2).

Sprawca zdarzenia prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie IX Wydział Karny z dnia 8 października 2007 roku sygn.. akt IXK 806/07, został uznany winnym popełnienia czynu z art. 177§2 k.k. i skazany na karę 2 lat pobawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

Pojazd sprawcy wypadku w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w towarzystwie ubezpieczeniowym pozwanego.

(...) Spółka Akcyjna działające w imieniu powódki, pismem z dnia 14 sierpnia 2012 roku zgłosiło stronie pozwanej roszczenie w kwocie 110 000,00zł. tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana decyzją z dnia 24 sierpnia 2012 roku odmówiła wypłaty zadośćuczynienia na rzecz powódki, uzasadniając to brakiem podstawy prawnej dla zgłoszonego roszczenia.

Żądana kwota ma w ocenie powódki stanowić kompensatę bólu i cierpienia odczuwanego przez nią na skutek śmierci syna. (pозew k. 2-8)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości. Wskazał nadto, iż jako ubezpieczyciel nie ponosi on odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych osób najbliższych zmarłego na skutek wypadku. Podał, że art. 446 § 4 kc przewidujący instytucję zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej nie ma zastosowania do zdarzeń sprzed jego wejścia w życie tj. 3 sierpnia 2008 r., zaś art. 448 kc w zw. z art. 23 i 24 kc jest normatywnie inną konstrukcją i zgodnie z częścią poglądów doktryny i orzecznictwa nie stanowi on podstawy do zasądzania zadośćuczynienia dla osób pośrednio poszkodowanych śmiercią osoby bliskiej. Nadto pozwany zakwestionował wysokość żądanego zadośćuczynienia jako niezasadną. Odnośnie żądania odsetek wskazał, że powinna nią być data wyrokowania. (odpowiedź na pozew k. 21 - 27)

Pozwem z dnia 28 września 2012r. powód K. H. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 80 000,00zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 4 czerwca 2007 roku kierująca samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej (...) K. K. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że na skrzyżowaniu dróg nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującemu zestawem pojazdów marki S. o nr rej. (...) z naczepą marki K. o nr rej. (...) P. Z., doprowadzając tym do zderzenia pojazdów, w wyniku którego śmierć na miejscu poniósł pasażer samochodu osobowego A. H. (2).

Sprawca zdarzenia prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie IX Wydział Karny z dnia 8 października 2007 roku sygn.. akt IXK 806/07, został uznany winnym popełnienia czynu z art. 177§2 k.k. i skazany na karę 2 lat pobawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat.

Pojazd sprawcy wypadku w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w towarzystwie ubezpieczeniowym pozwanego.

(...) Spółka Akcyjna działająca w imieniu powódki, pismem z dnia 14 sierpnia 2012 roku zgłosiła stronie pozwanej roszczenie w kwocie 110 000,00zł. tytułem zadośćuczynienia. Strona pozwana decyzją z dnia 24 sierpnia 2012 roku odmówiła wypłaty zadośćuczynienia na rzecz powódki, uzasadniając to brakiem podstawy prawnej dla zgłoszonego roszczenia.

Żądana kwota ma w ocenie powoda stanowić kompensatę bólu i cierpienia odczuwanego przez niego na skutek śmierci syna. (pozew k. 56 - 61)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości. Wskazał nadto, iż jako ubezpieczyciel nie ponosi on odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych osób najbliższych zmarłego na skutek wypadku. Podał, że art. 446 § 4 kc przewidujący instytucję zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej nie ma zastosowania do zdarzeń sprzed jego wejścia w życie tj. 3 sierpnia 2008 r., zaś art. 448 kc w zw. z art. 23 i 24 kc jest normatywnie inną konstrukcją i zgodnie z częścią poglądów doktryny i orzecznictwa nie stanowi on podstawy do zasądzenia zadośćuczynienia dla osób pośrednio poszkodowanych śmiercią osoby bliskiej. Nadto pozwany zakwestionował wysokość żadanego zadośćuczynienia jako niezasadną. Odnośnie żądania odsetek wskazał, że powinna nią być data wyrokowania. (odpowiedź na pozew k. 77 – 82)

Postanowieniem z dnia 14 marca 2013 roku Sąd Okręgowy w Lublinie zarządził połączenie w celu łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę IC 778/12 ze sprawą IC 772/12 (postanowienie k. 100).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 czerwca 2007 roku w L. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego śmierć na miejscu poniósł A. H. (2) – syn powodów A. i K. H. (bezsporne, odpis skrócony aktu zgonu k. 11 akt szkody).

Właściciel pojazdu F. (...) pozostawał ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. (bezsporne).

W dacie zdarzenia A. H. (2) miał 27 lat. Był rozwiedziony, nie miał dzieci. Mieszkał razem z rodzicami, pracował zawodowo. Miał średnie wykształcenie, planował podjąć studia. Powodów łączyły z synem silne więzy rodzinne i emocjonalno-uczuciowe. Syn był dla nich oparciem, pomagał w pracach domowych, robił zakupy. Razem z powódką mieli zamiar podjąć studia (dowód z przesłuchania powódki k. 39, 149v., powoda k. 99, 149v., zeznania świadków I. G. k. 123, A. G. k. 124, , opinia biegłego psychologa dot. A. H. (1) k. 51 – 53)

Śmierć syna była dla powodów ogromnym wstrząsem. Głęboki uraz psychiczny, którego doznał wówczas powód K. H. spowodował u niego zaburzenia emocjonalne i adaptacyjne. Nasilone cierpienia psychiczne powoda miały miejsce w okresie po śmierci syna, organizacją pogrzebu zajmowali się bracia i szwagier. Obecnie u powoda występuje przygnębienie, pesymistyczne luminacje, rozpamiętywanie urazowego wydarzenia jakim była śmierć syna, tendencja do zamykania się w sobie. Pojawiły się obawy przed przyszłością, wolno płynący lęk, poczucie niesprawiedliwości i krzywdy. Występują niespecyficzne zaburzenia snu Pojawiają się myśli rezygnacyjne. (opinia biegłego psychologa i psychiatry k.139 – 143).

Powódka A. H. (1) stale przeżywała i przeżywa utratę syna jako nieprzemijający uraz psychiczny. Jego nieobecność jest dla niej źródłem cierpienia, podważa poczucie sensu działalności. Pojawiły się obawy o pozostałych członków rodziny. Dominuje u niej żal, uczucie skrzywdzenia przez los, rozpamiętywanie strat. Nie nastąpiła u powódki „separacja od smutku”- przepracowanie reakcji żałoby i pogodzenia się ze stratą. Utrata syna doprowadziła do zauważalnych, lecz czysto czynnościowych zaburzeń psychicznych. Zaburzenia te są rzeczywiste i mają istotne nasilenie – są zaliczane w psychiatrii do tak zwanych zaburzeń adaptacyjnych (opinia biegłego psychiatry k. 135 – 138,

Obecnie powodowie w dalszym ciągu wspominają syna. Nie uczestniczą w spotkaniach świątecznych z rodziną, nie ma dla nich świąt, nie uczestniczą w weselach. Często, co najmniej raz w tygodniu odwiedzają jego grób. W domu pochowali jego fotografie. Oboje powodowie starają się normalnie funkcjonować, pracują zawodowo, pomagają córce w opiece na jej dzieckiem (dowód z przesłuchania powódki k. 39, 149v., powoda k. 99, 149v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne nie budziły wątpliwości Sądu odnośnie ich autentyczności, a także prawdziwości stwierdzonych w nich faktów. Ich wiarygodność nie była również kwestionowana przez strony.

W sprawie przeprowadzono dowód z opinii biegłej psycholog B. O. (k. 51 – 53, 139 – 143) i psychiatry M. M. (135 – 138, 139 – 143). W ramach kontroli merytorycznej opinii, Sąd nie dopatrył się żadnych nieprawidłowości nakazujących odebranie im przymiotu pełnowartościowego źródła dowodowego. Biegli wskazali przesłanki przyjętego rozumowania, przedstawili także jego tok oraz opisali zastosowane narzędzia badawcze. Wnioski płynące z opinii są klarowne i wynikają z przyjętych podstaw. Sąd nie dopatrył się w nich błędów logicznych, niezgodności z życiowym doświadczeniem bądź też niespójności z pozostałym materiałem dowodowym. W tych warunkach przedmiotowe opinie posłużyły za pełnowartościową podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Sąd obdarzył wiarą zeznania powodów oraz świadków I. G. i A. G. odnośnie skutków jakie wywołała śmierć syna w życiu powodów, rodzaju, długootrwałości i intensywności ich cierpień. Zeznania te nie budziły zastrzeżeń Sądu. Ich wiarygodność została zweryfikowana w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie oraz o zasady doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części dotyczącej roszczenia głównego, niezasadne natomiast w części dotyczące daty zasądzenia odsetek.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że okoliczności faktyczne dotyczące wypadku z dnia 4 czerwca 2007r., śmierci A. H. (2), jak również ich następstwa dla powodów były między stronami praktycznie bezsporne.

Podstawa odpowiedzialności pozwanego była sporna, dlatego też należy wskazać, iż stosownie do treści art. 822 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1, art. 35 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że podstawą odpowiedzialności pozwanego była umowa ubezpieczenia OC zawarta z pozwanym. Z wykładni przytoczonych wyżej norm wynika, że ubezpieczyciel odpowiada w takich samych granicach, w jakich odpowiadałby sprawca szkody. Przepisy powołanej ustawy, w zakresie przez nią uregulowanym, mają charakter szczególny w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 roku w sprawie III CZP 115/07, OSNC 2008/9/96). Niemniej jednak dla porządku wypada wskazać, iż zgodnie z art. 435 § 1 kc w zw. z art. 436 § 1 kc, samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Odpowiedzialność posiadacza samoistnego została zatem ukształtowana na zasadzie ryzyka.

W sprawie bezspornym był fakt, że do przedmiotowego wypadku doszło z winy samoistnego posiadacza pojazdu marki F. (...), za którego zastępczą odpowiedzialność cywilną ponosi pozwany.

W przedmiotowej sprawie, z uwagi na datę zaistnienia zdarzenia szkodowego przed dniem 3.08.2008 r., mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego na gruncie stanu prawnego obowiązującego przed nowelizacją art. 446 kc, dokonaną art. 1 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731). Ustawą tą został wprowadzony do porządku prawnego art. 446 § 4 kc przewidujący zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej i prima facie wysuwana bywa teza, jak czyni to strona pozwana, iż przed jego wprowadzeniem brak było przepisu umożliwiającego powodom bezpośrednio domaganie się zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej.

Jednakże taka wykładnia przepisów obowiązującego ówczesnie stanu prawnego przyjmuje błędnie istnienie luki prawnej, która de facto ma charakter pozorny i którą likwiduje konsekwentne, najnowsze orzecznictwo sądów powszechnych. Najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje, bowiem, na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. i zasady tej nie wyłączała art. 34 przywołanej ustawy ubezpieczeniowej (tak wprost uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 20 grudnia 2012 r. III CZP 93/12 BSN 2013/1, z dnia 7.11.2012 r. III CZP 67/12, z dnia 13 lipca 2011 r. III CZP 32/11, z dnia 22 października 2010 roku III CZP 76/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 roku w sprawie IV CSK 307/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 grudnia 2007 roku w sprawie I ACA 1137/07). Sąd Okręgowy podziela powyższe wnioski.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy powodowie A. H. (1) i K. H. w następstwie śmierci syna doznali krzywdy w postaci cierpień psychicznych. Zasadna jest, tym samym, ocena ich roszczenia poprzez zastosowanie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc. Z przepisu art. 24 § 1 kc wynika, iż nie każde naruszenie dobra osobistego umożliwia wystąpienie z roszczeniami ochronnymi. Jest to możliwe dopiero wtedy, gdy działanie naruszające będzie bezprawne, tj. sprzeczne z prawem lub godzące w zasady współżycia społecznego. Z art. 24 kc wynika jednak domniemanie bezprawności. Ciężar wykazania, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego, zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa zatem na powodzie. Pozwany zaś, w celu uwolnienia się od odpowiedzialności, może wówczas wykazać, iż jego działanie naruszające dobro osobiste powoda nie ma charakteru bezprawnego.

W przedmiotowej sprawie oczywiste jest, że śmierć syna powodów była w całości powiązana adekwatnym związkiem przyczynowym z bezprawnym działaniem kierowcy samochodu marki F. (...) za którego ponosi zastępczą odpowiedzialność pozwany.

Katalog dóbr osobistych, do którego odwołuje się art. 23 kc ma charakter otwarty. Należy uznać, że ochronie podlegają wszelkie dobra osobiste rozumiane, jako wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym uznaje się za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Nie ulega wątpliwości, że rodzina, jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Artykuł 71 Konstytucji stanowi, że Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej ma obowiązek uwzględniania dobra rodziny. Dobro rodziny wymienia także art. 23 kro., zaliczając obowiązek współdziałania dla dobra rodziny do podstawowych obowiązków małżonków. Więzy rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc w wychowaniu dzieci i zapewnieniu im możliwości kształcenia. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c (por. uzasadnienie Sądu Najwyższego w sprawie IV CSK 307/09).

Reasumując powyższe rozważania, należy wskazać, iż spowodowanie wypadku komunikacyjnego, w którym śmierć poniósł syn powodów było bezprawnym naruszeniem ich dóbr osobistych w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie i prawa do utrzymania więzi rodzinnych.

Na podstawie art. 448 kc kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Ustalenie krzywdy i jej rozmiaru ma podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę. Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (por. wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981, nr 5, poz. 81; wyrok SN z 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77, OSN 1978, nr 11, poz. 210).

W realiach niniejszej sprawy Sąd ustalił, że między A. H. (2) a jego rodzicami istniała szczególnie silna więź rodzinna. Syn był niewątpliwie osobą niezwykle ważną w życiu powodów, źródłem oparcia. Dawał powodom poczucie bezpieczeństwa na dalsze lata życia. Wiele decyzji podejmowali wspólnie. A. H. (2) poświęcał rodzicom dużo czasu, dzielili oni wspólne pasje. Z zeznań świadków, oraz powodów wynika, że relacje powodów z synem wykraczały znacznie poza relacje wynikające czysto z więzi rodzinnych, były to relacje również przyjacielskie.

W świetle tych okoliczności należy wskazać, iż śmierć syna była dla powodów szczególnie ciężkim doznaniem. Sam wypadek wywołał u powodów silny wstrząs i nagłą zmianę ich dotychczasowego ustabilizowanego życia rodzinnego.

Natomiast śmierć, na skutek wypadku była niewątpliwie szokiem i wielkim wstrząsem psychicznym. Wywołała u powodów cierpienia psychiczne oraz zaburzenia emocjonalne i adaptacyjne o znacznym nasileniu. Mimo, że z czasem ich natężenie słabło okres przedłużonej żałoby trwał do o chwili obecnej. Rodzice odczuwają wielką tęsknotę, pustkę i żal. Z tego powodu, aby zmniejszyć zakres cierpień, ograniczyli te aktywności, które wcześniej lubili. O tym jak głęboko powodowie przeżyli śmierć syna świadczą m.in. zeznania świadków u których zamieszkali przez kilkana dni po wypadku.

Powodowie korzystali również z doraźnej pomocy psychologa, rozmów z księdzem. Ograniczyli także kontakty ze znajomymi. Śmierć syna zburzyła w powodach poczucie stabilizacji i bezpieczeństwa.

Niewątpliwie utrata syna nadal odczuwana jest przez A. H. (1) i K. H. w codziennym życiu, o czym świadczą chociażby ich częste wizyty na cmentarzu, sposób spędzania świąt rodzinnych, czy też brak zdjęć syna w widocznych miejscach w mieszkaniu powodów. Z opinii psychologicznej, psychiatrycznej wynika, że nadal utrzymują się u powodów zaburzenia przeżywania i przystosowania społecznego, choć aktualnie mają one mniejsze nasilenie. Nadto należy pod uwagę wziąć fakt, że powodowie utracili syna w wieku 27 lat, a zatem w wieku, w którym dopiero rozpoczynał dorosłe życie.

W konsekwencji, mając powyższe na względzie, Sąd uznał, że krzywda A. H. (1) i K. H. będzie w całości zrekompensowana zadośćuczynieniem w wysokości po 80.000,00zł. Jest to suma adekwatna do ustalonego w sprawie zakresu i nasilenia cierpień powodów, czasu ich trwania, przy uwzględnieniu nadal odczuwanych negatywnych emocji. Jest ona właściwa dla złagodzenia odczucia krzywdy, a jednocześnie utrzymana w rozsądnych granicach.

Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 kc odsetki ustawowe od następnego dnia po dniu wyrokowania. W ocenie Sądu dopiero okoliczności ujawnione w toku postępowania pozwoliły na pełne ustalenie wysokości zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu długotrwałości cierpień powodów. Okoliczności te nie były natomiast w pełni znane w dacie wskazanej przez powodów – tj. 25 sierpnia 2012 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu wynika z art. 98 §1 i 2 kpc.

Mając na uwadze, że sprawa ma charakter typowej szkody komunikacyjnej, Sąd nie uwzględnił żądania zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7 200,00zł.

W punkcie IV i VIII wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa odpowiednio kwoty 4 925,61 zł. i 2 000,00 zł .tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych od których powodowie byli zwolnieni.

Z tych względów na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.